

Overzicht van stemmingen in de Tweede Kamer

afdeling **Inhoudelijke Ondersteuning**

aan De leden van de vaste commissie voor
Immigratie & Asiel / JBZ-raad

datum 21 april 2015

Betreffende wetsvoorstel:

34088

Wijziging van de Vreemdelingenwet 2000 ter implementatie van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (PbEU 2013, L 180) en Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (PbEU 2013, L 180)

Eindstemming wetsvoorstel

Het wetsvoorstel is op 21 april 2015 aangenomen door de Tweede Kamer. De SP, de PvdD, de PvdA, GroenLinks, D66, Van Vliet, 50PLUS, de Groep Kuzu/Öztürk, Klein, Houwers, de VVD, de SGP, de ChristenUnie en het stemden voor.

Aangenomen en overgenomen amendementen

Artikel I, onderdelen J en W

16 (Schouw en Kuiken) dat regelt dat dat de minister een aanvraag niet louter onder verwijzing naar een eerdere afwijzende beslissing kan afwijzen indien de door de vreemdeling bij de aanvraag aangevoerde elementen en bevindingen grond bieden voor het vermoeden dat sprake is van bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden die hieraan in de weg staan

Amendementen zijn in volgorde van stemming - op artikelnummer - weergegeven: allereerst de aangenomen en/of overgenomen amendementen, vervolgens de verworpen of ingetrokken amendementen en tenslotte eventuele moties. Vervangen amendementen zijn d.m.v. een → aangegeven: bijv. 7 → 8 → **20**. Amendement nr. 7 is vervangen door amendement nr. 8, dat op zijn beurt vervangen is door amendement nr. 20. De vette notatie van het stuknummer geeft aan dat dit het definitieve amendement is. De stemmingslijsten worden gemaakt op basis van de ongecorrigeerde draad van de vergadering.

datum 21 april 2015

blad 2

Het voorgestelde artikel 31, zevende lid, ziet op een afwijzing als bedoeld in artikel 4:6, tweede lid, van de Awb, maar ook op een afwijzing wegens niet-ontvankelijkheid met toepassing van artikel 30a, eerste lid, onderdeel d. Geregeld wordt dat de Minister een aanvraag niet louter onder verwijzing naar een eerdere afwijzende beslissing kan afwijzen indien de door de vreemdeling bij de aanvraag aangevoerde elementen en bevindingen grond bieden voor het vermoeden dat sprake is van bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden die hieraan in de weg staan. Deze regel vindt zijn grondslag in Europese jurisprudentie. In het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 19 februari 1998 in zaak nr. 145/1996/764/965, Bahaddar tegen Nederland (JV 1998/45) is overwogen dat onder bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden de noodzaak kan bestaan om in het nationale recht neergelegde procedureregels niet tegen te werpen. Het voorgestelde artikel 31, zevende lid, richt zich tot het bestuur. Door deze bepaling in de wet op te nemen wordt gewaarborgd dat bij het nemen van een beslissing op een opvolgende aanvraag steeds onder ogen moet worden gezien of van zo'n bijzondere situatie sprake is. Van bijzondere feiten en omstandigheden in deze zin is sprake als de feiten en omstandigheden die de vreemdeling in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangevoerd, in het licht van de beoordeling in de eerdere procedure en het bepaalde in artikel 13 van het EVRM, zodanig zwaarwegend zijn, dat een afwijzing van de aanvraag onder verwijzing naar een eerdere afwijzende beslissing, er aan in de weg staat dat geslaagd beroep op vluchtelingenschap of een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of bestraffing bij de beoordeling wordt betrokken. Indien dit het geval is, betekent dit dat de Staatssecretaris de aanvraag opnieuw inhoudelijk moet onderzoeken met inachtneming van alle beschikbare informatie. Opgemerkt wordt overigens dat de hoofdregel blijft dat, indien de aan een opvolgende aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden dat rechtvaardigen, bij het nemen van een beslissing op een opvolgende aanvraag door het bestuur kan worden verwezen naar het eerdere besluit. De enkele stelling van een vreemdeling dat hem vanwege de bij de aanvraag aangevoerde elementen en bevindingen internationale bescherming moet worden geboden, leidt niet tot een volledig nieuw onderzoek naar de inwilligbaarheid van de aanvraag. Een andere uitleg zou een premie zetten op het indienen van herhaalde aanvragen en de uitzetting van illegale vreemdelingen ernstig belemmeren. De Staatssecretaris zou in dat geval immers steeds gehouden zijn om steeds opnieuw een volledige inhoudelijke beoordeling te geven. Voor toepassing van de hier voorgestelde bepaling dient hierom echt sprake te zijn van bijzondere omstandigheden die het tegenwerpen van formele vereisten in het betreffende geval onredelijk maken.

Toepassing van de bepaling heeft ook gevolgen voor de toetsing door de rechter. Omdat de Staatssecretaris in sommige gevallen waarin deze situatie zich voordoet niet alleen bevoegd, maar ook verplicht is de aanvraag niet onder verwijzing naar een eerdere afwijzende beslissing af te wijzen, zal de rechter desgevraagd moeten controleren of deze verplichting is nageleefd. Om zeker te stellen dat de beslissing op dit punt ook door de rechter kan worden beoordeeld, wordt eveneens voorgesteld een bepaling, artikel 83.0a, op te nemen die daar de rechter uitdrukkelijk toe oproept. Aldus worden de minimale garanties die het Bahaddar-arrest voor opvolgende aanvragen biedt zowel voor het oordeel

datum 21 april 2015

blad 3

van het bestuursorgaan als voor het rechterlijk oordeel wettelijk verankerd in de Vreemdelingenwet 2000. Dat de toepassing van deze zogeheten Bahaddar-exceptie in de jurisprudentie recentelijk ook in voor de vreemdeling gunstige zin vorm heeft gekregen, blijkt bijvoorbeeld uit een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 11 april 2014. In deze uitspraak oordeelde de Afdeling dat de te late indiening van het beroepschrift de vreemdeling weliswaar kon worden tegengeworpen maar dat de vreemdeling aan de aanvraag ten grondslag had gelegd dat hij in verband met een seksuele gerichtheid niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, Irak. De Afdeling oordeelde dat de voorzieningenrechter, gezien de door de vreemdeling gestelde seksuele gerichtheid en hetgeen algemeen bekend is over het risico dat personen met die seksuele gerichtheid in Irak ook volgens de Staatssecretaris lopen, ten onrechte niet kenbaar heeft gezien of het aangevoerde grond biedt voor het oordeel dat het hier gaat om een geval als omschreven in het arrest Bahaddar, en aldus of zich bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden voordoen, die het noodzakelijk maken de regels voor een ontvankelijk beroep niet tegen te werpen. In een vergelijkbare zaak oordeelde de Afdeling dat de rechtbank ten onrechte niet kenbaar had gezien of hetgeen de vreemdeling tijdens zijn asielprocedures naar voren had gebracht, en hetgeen hij tijdens het gehoor had verklaard over de problemen met de Soedanese veiligheidsdienst, grond biedt voor het oordeel dat bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende, feiten en omstandigheden aan de orde zijn.

Aangenomen. Voor: de SP, de PvdD, de PvdA, GroenLinks, D66, 50PLUS, de Groep Kuzu/Öztürk, Klein, de SGP en de ChristenUnie.

Artikel I, onderdeel M

15 (Schouw en Kuiken) dat regelt dat een bewijsvoorlichtingsplicht wordt vastgelegd in de Vreemdelingenwet

In de praktijk zijn de gesprekken met de IND-ambtenaren leidend voor de beslissing van de IND. Het is belangrijk dat het voor de vreemdeling duidelijk is dat deze gesprekken worden meegenomen in de asielprocedure. Door communicatiestoringen (zoals tolken die informatie onjuist vertalen) is het de vreemdeling lang niet altijd duidelijk wat er van hem verlangd wordt, om deze reden is het van belang een wettelijke bepaling op te nemen waarbij deze «bewijsvoorlichtingsplicht» wordt vastgelegd. Dit voorkomt de situatie waarin de vreemdeling niet op de hoogte is van de procedure. Indirect voorkomt het ook herhaalde asielaanvragen. Mocht het voor de vreemdeling onduidelijk zijn dat het noodzakelijk is bewijsstukken te overleggen in de eerste procedure dan volgt dit hoogstwaarschijnlijk in een later stadium. Dat de bewijsvoorlichtingsplicht wordt vastgelegd in de wet waarborgt de juiste invulling van deze plicht echter niet zonder meer. De Minister dient weliswaar de verantwoordelijkheid te dragen voor het tijdig en volledig informeren van de vreemdeling over zijn rechten en verplichtingen, maar het is niet gebleken dat Vluchtelingenwerk Nederland (VWN) op dit moment niet op juiste wijze invulling geeft aan de bewijsvoorlichtingsplicht. In het Vreemdelingenbesluit 2000 kan geregeld worden dat de Minister de uitvoering niet zelf ter hand neemt maar overlaat aan bijvoorbeeld VWN. Hiervoor dient dan wel een wettelijke basis te bestaan, welke wordt gecreëerd door het toegevoegde derde lid. Indien de Minister besluit om de uitvoering aan

datum 21 april 2015

blad 4

derden over te laten, is het noodzakelijk dat hij zich ervan vergewist dat de vreemdeling tijdig en volledig wordt geïnformeerd.

Aangenomen. Voor: de SP, de PvdD, de PvdA, GroenLinks, D66, 50PLUS, de Groep Kuzu/Öztürk, Klein, de SGP en de ChristenUnie.

Verworpen, ingetrokken en/of vervallen amendementen

Artikel I onderdeel W

13 (Kuiken en Azmani) waarmee de ex nunc toets in asielzaken wordt uitgebreid tot het beoordelen van in beroep nieuw aangevoerde asielmotieven

Dit amendement regelt dat de ex nunc toets in asielzaken wordt uitgebreid tot het beoordelen van in beroep nieuw aangevoerde asielmotieven. Hiertoe kan een aanvulling gemaakt worden in artikel 83 van de Vreemdelingenwet 2000. Deze uitbreiding was in de oorspronkelijke versie van deze wet reeds opgenomen. Als gevolg ervan kunnen rechtbanken een door de asielzoeker in beroep aangevoerd nieuw asielmotief betrekken bij de beoordeling. «Voor deze beoordeling zal de rechtbank zich tot de IND moeten wenden. Dit heeft als belangrijkste voordeel dat vaker tot een finale afronding van de asielprocedure gekomen kan worden. Als de rechtbank nieuwe motieven niet kan meenemen, leidt dat tot weer een nieuwe aanvraag en een nieuwe asielprocedure, en daarmee tot veel onnodig tijdverlies. Dit weegt naar de mening van de indieners niet op tegen het relatief beperkte extra tijdsbeslag in de eerste procedure, dat het voor de

rechtbank kost om in het geval van een nieuw aangevoerd asielmotief, een reactie te vragen van de IND en over het motief een rechterlijk oordeel te vellen. De mogelijkheid blijft voor rechtbanken bestaan om een nieuw argument/motief niet te betrekken bij de beoordeling als dat in strijd wordt geacht met de goede procesorde.

Ingetrokken.

Artikel I, onderdeel X

14 Amendement van de leden Azmani en Kuiken waarmee een nadere invulling van de volle en ex nunc toetsing in de wet verankerd wordt

Het wetsvoorstel neemt letterlijk de tekst uit artikel 46, derde lid, van de Procedurerichtlijn omtrent een volledig en ex nunc onderzoek door de rechtbank over. Dit amendement beoogt middels een toegevoegd lid extra sturing te geven aan de interpretatie van dit artikel door de rechterlijke macht. De indieners hebben de wens dat het artikel, het volledig en ex nunc onderzoek, door rechtbanken en door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, niet te ruim wordt geïnterpreteerd, maar ook niet te strikt wordt geïnterpreteerd. Concreet beogen de indieners met het tweede lid in artikel 83a van de Vreemdelingenwet wettelijk te waarborgen dat sprake is van een toetsende rechter en niet van een beoordelende rechter. De rechter dient geen zelfstandig oordeel over de geloofwaardigheid tegenover het oordeel van het bestuur te stellen. Niet beoogd wordt om

datum 21 april 2015

blad 5

rechtbanken zelfstandig onderzoek te laten doen naar de asielgronden zelf. De beschikking en het dossier van de Minister blijven het uitgangspunt voor de toetsende rechter. Dit is in lijn met hetgeen hierover is gesteld in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel. Tegelijkertijd beogen de indieners wettelijk te waarborgen dat er omtrent de intensiteit van de toetsing door rechters van de feitelijke en juridische gronden geen plaats is voor enige terughoudendheid. Alle elementen, waaronder het oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas, kunnen volledig worden getoetst. Onverlet betekent in die zin ongehinderd en onbelemmerd. Dit is eveneens in lijn met hetgeen hierover in de memorie van toelichting is gesteld. In die zin beogen de indieners met dit amendement dan ook geen uitbreiding of inperking van het volledig en ex nunc onderzoek ten opzichte van de variant in het oorspronkelijke wetsvoorstel te bereiken, maar beogen zij die nader wettelijk in te vullen.

Ingetrokken.

Artikel I, onderdeel D

12 (Voortman) waarmee aan het besluit tot grensdetentie een individuele beoordeling vooraf gaat

Met dit amendement wordt beoogd om de grensprocedure te bekleden met extra waarborgen. Op grond van artikel 8 van de Opvangrichtlijn hebben asielzoekers in de regel bewegingsvrijheid op het grondgebied van de lidstaat waar zij hun asielaanvraag hebben ingediend. Op basis van het tweede lid van artikel 8 van de Opvangrichtlijn is detentie slechts toegestaan indien deze noodzakelijk is én er een individuele beoordeling heeft plaats gevonden. Bovendien moet worden onderzocht of lichtere alternatieven geschikt zijn. Op dit moment vindt deze individuele beoordeling niet plaats. Met dit amendement wordt deze toets ingebouwd zodat vreemdelingen niet onterecht hun asielprocedure in detentie moeten doorbrengen.

Verworpen. Voor: SP, de PvdD, GroenLinks, D66, 50PLUS, de Groep Kuzu/Öztürk en de ChristenUnie.

Artikel I, onderdeel I

9 (Voortman) waarmee de mogelijkheid tot het in behandeling nemen van een aanvraag mogelijk blijft, ook als een andere lidstaat ingevolge de Dublinverordening daarvoor verantwoordelijk is

Artikel 17 van de Dublinverordening laat lidstaten de ruimte om zich te ontfemen over vluchtelingen wanneer zij daar volgens de letter van de Dublinverordening niet toe zijn verplicht. Deze mogelijkheid tot het in behandeling nemen van een verzoek terwijl er geen juridische, maar wel een morele plicht op de overheid ligt, dient open gelaten te worden in de Vreemdelingenwet 2000.

Verworpen. Voor: de SP, de PvdD, GroenLinks, D66, 50PLUS, de Groep Kuzu/Öztürk, Klein en de ChristenUnie.

datum 21 april 2015

blad 6

Artikel I, onderdeel M

18 (Gesthuizen) dat regelt dat een recht op medisch onderzoek naar aanwijzingen van vroegere vervolging van, of ernstige schade bij, de vreemdeling in de Vreemdelingenwet wordt vastgelegd

De tekst van het voorgestelde artikel 41a is gebaseerd op het rapport «Sporen uit het verleden» van de Adviescommissie voor Vreemdelingenzaken (ACVZ). De ACVZ gaf reeds in juli 2014 aan dat het recht op medisch onderzoek naar aanwijzingen van bijvoorbeeld vervolging of mishandeling dient te worden vastgelegd op het niveau van een formele wet. Het medisch onderzoek als bedoeld in artikel 18 van de Procedurerichtlijn zal na implementatie een belangrijk onderdeel gaan uitmaken van het onderzoek naar de asielaanvraag in de gevallen waarin er aanwijzingen zijn van marteling, verkrachting of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld. Aanwijzing 24, eerste lid, onder h, van de Aanwijzingen voor de Regelgeving schrijft voor dat «voorschriften die beogen aan de burger procedurele waarborgen te bieden ten aanzien van het gebruik van bevoegdheden door de overheid» bij voorkeur in de (formele) wet dienen te worden opgenomen. De verplichting om – indien relevant geacht – een medisch onderzoek in te stellen is een dergelijke procedurele waarborg voor een zorgvuldige bevoegdheidsuitoefening door de Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie. Het feit dat de Staatssecretaris over discretionaire ruimte beschikt om te beoordelen in welk geval medisch onderzoek moet worden ingesteld, doet hieraan niet af. Indien de Staatssecretaris een medisch onderzoek niet relevant acht, dient hij de vreemdeling op de hoogte te stellen van het feit dat het mogelijk is dit onderzoek op eigen initiatief en voor eigen rekening te laten uitvoeren. De kosten van het medisch onderzoek worden aan de vreemdeling vergoed, indien uit het besluit op de aanvraag of een rechtelijke beslissing blijkt dat het onderzoek een aanwijzing heeft opgeleverd van vroegere vervolging van of ernstige schade bij de vreemdeling. De voorgestelde tekst van het tweede lid beoogt uit te drukken dat de aanwijzing geen onomstotelijk bewijs hoeft te zijn voor bijvoorbeeld marteling en dat die aanwijzing niet per definitie hoeft te leiden tot een positieve beslissing, maar dat er wel sprake moet zijn van enige aanwijzing dat de vreemdeling enige objectief vast te stellen grond had om dit onderzoek te verlangen. De Staatssecretaris dient voorts te garanderen dat asielzoekers medisch forensisch onderzocht kunnen worden. De Adviescommissie voor vreemdelingenzaken beval in haar rapport «Sporen uit het verleden» aan om één onafhankelijke organisatie, niet werkzaam onder verantwoordelijkheid van de Minister van Veiligheid en Justitie, aan te wijzen, die het medisch onderzoek uitvoert. Zo garandeert de Staatssecretaris dat er een organisatie is waar asielzoekers voor medisch onderzoek terecht kunnen in geval medisch onderzoek door de Staatssecretaris relevant wordt geacht of ingeval de vreemdeling dat zelf wenst. De voorkeur verdient daarbij een organisatie die niet werkzaam is onder zijn verantwoordelijkheid, nu dat het vertrouwen in de objectiviteit en onpartijdigheid van deze organisatie ten goede zal komen.

Verworpen. Voor: de SP, de PvdD, GroenLinks, D66, de Groep Kuzu/Öztürk, de SGP en de ChristenUnie.

datum 21 april 2015

blad 7

Artikel I, onderdeel T

10 (Voortman) waarmee minderjarige vreemdelingen niet in vreemdelingendetentie worden geplaatst

Uit het IVRK en artikel 23 van de Opvangrichtlijn vloeit voort dat lidstaten bij de uitvoering van de Opvangrichtlijn het belang van het kind voorop dienen te stellen. Dit betekent in de ogen van de indiener dat minderjarige vreemdelingen niet in vreemdelingendetentie behoren te worden geplaatst.

Verworpen. Voor: SP, de PvdD, GroenLinks, D66, 50PLUS, de Groep Kuzu/Öztürk en de ChristenUnie.

Artikel I, onderdeel X

Artikel II

8 (Oskam) waarmee het voorgestelde artikel 83a over het volledige en ex nunc onderzoek naar de feitelijke en juridische gronden vervalt

De regering beoogt middels onderhavig wetsvoorstel het volgende artikel in de Vreemdelingenwet toe te voegen:

“De toetsing van de rechtbank omvat een volledig en ex nunc onderzoek naar zowel de feitelijke als de juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek naar de behoefte aan internationale bescherming.” (artikel 83a Vw2000).

De regering geeft in de MvT aan hiermee gevolg te geven aan artikel 46, derde lid, van de te implementeren Procedurerichtlijn 2013/32/EU. Tegelijkertijd geeft de regering aan dat de huidige wetgeving niet in de weg staat aan uitvoering van deze bepaling door de rechtbanken zelf (p. 26 en 30 nota naar aanleiding van het verslag). De regering geeft voorts aan niet te kunnen aangeven op welke wijze lidstaten deze bepaling implementeren in hun nationale wetgeving.

Naar aanleiding van deze stellingnames meent indiener dat klaarblijkelijk niet vereist is dat de voorgestelde bepaling wordt opgenomen in de Vreemdelingenwet teneinde door rechtbanken gevolg te geven aan de normen uit de Procedurerichtlijn.

De regering geeft aan dat een andere formulering van de voorgestelde bepaling tot een uitgebreide discussie in de jurisprudentie kan leiden of de formulering in de Nederlandse wetgeving volledig overeenkomst met de formulering in de richtlijn. Indiener heeft een andere vrees, namelijk dat door het opnemen van de voorgestelde bepaling in de Vreemdelingenwet de scheiding in de praktijk tussen een toetsende rechter enerzijds en een beoordelende rechter anderzijds, vervaagt. De regering is er naar de mening van de indiener in haar nota naar aanleiding van het verslag namelijk niet in geslaagd de voorgestelde bepaling van extra helderheid te voorzien. Enerzijds wordt gesteld dat het toetsende beleid van de rechtbank in eerste aanleg verandert: het marginale toetsingskader ten aanzien van de geloofwaardigheidsbeoordeling zal niet in de huidige vorm worden gehandhaafd (p. 28). Anderzijds is een zekere terughoudendheid beoogt,

datum 21 april 2015

blad 8

maar deze strekt zich niet uit tot de intensiteit van de toetsing van de asielbeschikking. De jurisprudentie zal zich volgens de regering op dit punt moeten uitkristalliseren.

Deze nieuwe vorm van toetsing zal enig effect kunnen hebben, zo stelt de regering, op de beslissingen van de rechtbank (p. 27 en 31 nota naar aanleiding van het verslag). De regering sluit niet uit dat er gedurende een overgangstermijn sprake zal zijn van een grotere diversiteit in de beoordeling van beroepen door de rechtbanken.

Al met al meent indiener dat hetgeen hierover is gesteld door de regering, gewisseld is met de Kamer in de parlementaire voorbereiding alsmede voortvloeit uit de Procedurerichtlijn voldoende stof biedt om de rechtbanken (nieuwe) jurisprudentie te laten ontwikkelen ten aanzien van het toetsingskader. De voorgestelde bepaling voegt daaraan weinig toe maar zou enkel het onbedoelde effect kunnen hebben dat de rechtbanken onverhoopt toch meer een beoordelende toets aanleggen dan is beoogd door de wetgever. De voorgestelde bepaling biedt daar immers naar de letter van de wet wel de ruimte toe.

Indiener wil dit risico vermijden, ook gelet op de nu al verwachte werklasttoename (circa 15%) en de financiële kostenpost voor de rechtbanken (€ 12 mln.), beide als gevolg van het voorgestelde volledig en ex nunc onderzoek.

Verworpen. Voor: het CDA, de Groep Bontes/Van Klaveren en de PVV.

Beweegredenen

Artikel I

11 → 20 (Voortman) waarmee ook de artikelen 21, 22 en 23 uit de Opvangrichtlijn geïmplementeerd worden

In de artikelen 21, 22 en 23 van de Opvangrichtlijn staan belangrijke bepalingen over het beschermen van kwetsbare groepen, zoals minderjarigen. De indiener vindt het argument van de regering dat deze bepalingen zullen worden uitgevoerd aan de hand van feitelijk handelen een merkwaardige uitvoering van een richtlijn van het Europees parlement en de Raad. De indiener is van mening dat deze bepalingen uit de Opvangrichtlijn hun plaats moeten krijgen in de Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers. Indien dit amendement wordt aangenomen wordt in het opschrift na «Vreemdelingenwet 2000» ingevoegd: en de Wet Centraal Orgaan opvang asielzoekers.

Verworpen. Voor: de SP, de PvdD, GroenLinks, D66, 50PLUS, de Groep Kuzu/Öztürk, de SGP en de ChristenUnie.

Moties

19 (Voortman) over toegang tot rechtsbijstand voor verhoor

Verworpen. Voor; de SP, de PvdD, GroenLinks, D66, 50PLUS, de Groep Kuzu/Öztürk en de ChristenUnie.